

РЕШЕНИЕ

№ 13092

гр. София, 14.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 02.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2206** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Т. (М. Т.), гражданка на Великобритания, чрез адвокат В. М., с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], № 10, ет. 1, офис 1 срещу отказ от 12.02.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по заявление № DOH 24000432V, тип „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Катар.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Според жалбоподателя, са представени всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че в ЗЧРБ не съществува изискване, адресът на пребиваване на апликанта да е в населеното място, където той ще осъществява обучението си. В оспорения административен акт са изложени бланкетни мотиви. Категорично е доказана целта на престоя, свързана с обучение на оспорвания в българско висше учебно заведение. Инвокирани са доводи, че в обжалвания отказ не се посочва, на какво точно се основават съмненията за това, че „представената информация относно обстановката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“. Липсата на изложени конкретни факти в тази връзка не дават възможност на апликанта за виза да разбере, на какво се основава властническото изявление на административния орган и да организира защитата си. Според оспорвания, в постановения отказ са изложени само хипотези и предположения, което го поставя в противоречие с целта на закона и показва наличие предубеденост. В жалбата е направено позоваване на права, гарантирани от Европейската

конвенция за защита правата на човека.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият не се явява и не се представлява.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 21.10.2024 г. в посолството на Република България в [населено място], Катар М. Т., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на М. Т., издаден от компетентните власти на Великобритания и разрешение за престой в Катар, 2. Паспорт на М. Т. А., издадена от компетентните власти на Великобритания. 3. Извлечение от банкова сметка на М. Т. А. от 20.10.2024 г., издаден от QNB Б., Катар, от което е видно, че М. Т. А. е титуляр на банкова сметка в катарски риали, с наличност от 537 595 риала (служебна бележка на съда: сумата се равнява по обменния курс на БНБ на около 258 067 лв.), 4. Декларация, подписана от М. Т. А., в която същият заявява, че като баща на М. Т., поема всички разходи – такси за университет, наем и издръжка по време на шестгодишното ѝ обучение в Медицински университет в П., 5. Удостоверение № Р-2693 от 28.10.2024 г., издадено от Заместник-ректора на Медицински университет – П., видно от което М. Т. е приета за студентка, редовна форма на обучение, специалност „Медицина“, през учебната 2024/2025 г., 6. Удостоверение, издадено от Директора на Дирекция „Висше образование“, при Министерството на образованието и науката, видно от което М. Т., гражданин на Великобритания, е приета за студент, зимен семестър на учебната 2024/2025 г. в Медицински университет – П., на английски език, 7. Застрахователна полица, издадена от „Застрахователна компания България Иншуранс“ АД, с валидност от 01.10.2024 г. до 01.10.2025 г., удостоверяваща покритие на медицински разходи на М. Т., по време на престоя ѝ в България, 8. Сертификат от Генерална Дирекция за криминално разследване на Катар, видно от който, няма данни осъждания на М. Т., гражданин на Великобритания, 9. Декларация от М. М. М., български гражданин, с постоянен адрес: [населено място], [община], видно от която същият предоставя за ползване на М. Т., свой собствен недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], ет. 7, ап. 48 и 10. Договор за наем, сключен между М. М. М. (наемодател), български гражданин и М. Т. (наемодател), гражданин на Великобритания, видно от който, наемателят предоставя на наемодателя свой собствен недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], ет. 7, ап. 48.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г., с която Министърът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 9 от 13.03.2024 г. на посланика на Република България в Доха, Държавата Катар, с която Г. П., Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в Доха, Катар, е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Касателно извършена по чл. 30 от Наредбата процедура от компетентна служба за административен контрол на чужденците при ОД на МВР, [населено място] е прието становище от 27.12.2024 г., от Заместник-директор на ОД на МВР, в което е отразено отрицателно становище за издаване на виза на М. Т.. Като основание е посочено, че като адрес на пребиваване на

апликанта е посочено [населено място], [община], което прави невъзможно обучението ѝ като редовен студент в П..

Видно от приетото становище на Заместник-председателя на Държавна Агенция „Национална сигурност“, агенцията не възразява срещу издаване на виза тип „D“ на М. Т., гражданин на Великобритания.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че предоставената информация от кандидат за виза относно обстановката и условията на планирания престой не е надеждна. Като допълнително основание за отказа е чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ – апликантът ще учи в П. и няма как да живее в [населено място] и да учи редовно обучение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на М. Т., на 12.02.2025 г. Жалбата е подадена чрез Министерство на външните работи на 21.02.2025 г. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от Г. П., Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в Доха, Катар, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от Н..

Съгласно чл. 34, ал. 1 от Н. не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона форма. В отказа за издаване на виза са посочени както правните (чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ), така и фактическите основания за издаването му. Административният орган е приел, предоставената информация от кандидат за виза относно обстановката и условията на планирания престой не е надеждна. Като допълнително основание за отказа е чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ – апликантът ще учи в П. и няма как да живее в [населено място] и да учи редовно обучение.

В разглеждания казус е безспорно, че М. Т. е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения

административен акт мотиви по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24в от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

В разглеждания казус е безспорно, че М. Т. е представила валиден паспорт, издаден от властите на Великобритания.

Видно от подробно описаните по-горе документи, издадени от длъжностни лица от Медицински университет – П. и Министерство на образованието и науката, неоспорени и приети като доказателства по делото, М. Т. е приета за редовен студент в специалност „Медицина” в Медицински Университет – П..

Представеното по административната преписка и неоспорено банково извлечение, сочи, към момента на подаването на заявлението за издаване на виза, М. Т. А., баща на кандидата за виза, който ще поеме издръжката на дъщеря си по време на престоя ѝ в България, е разполагал с достатъчно средства за да осигури такава издръжка, се издържа, по време на следването си в България - 537 595 риала, равняващи се по обменния курс на БНБ на около 258 067 лв.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви, в графа „допълнителни бележки”. Абсолютно неотговарящо на информацията в приетите като доказателства документи е изложеното становище в оспорения отказ, че апликантът ще учи в П. и няма как да живее в [населено място] и да учи редовно обучение. От представената декларация от М. М. М., български гражданин и от сключения договор за наем между него и М. Т. се установява, че същата ще живее под наем в [населено място], в притежавания ат М. апартамент.

Това обстоятелство мотивира съда да приеме, че оспорения отказ е издаден в противоречие с прогласения в чл. 7, ал. 1 от АПК, принцип на истинност, а именно, че административните актове се основават на действителните факти от значение за случая.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че предоставената информация от кандидат за виза относно обстановката и условията на планирания престой не е надеждна. Не е обосновано, защо не се приемат за надеждни, представените от Медицински университет – П. и от МОН удостоверения, както и договора за наем, сключен между български гражданин и жалбоподателката и документите, свързани с възможностите на баща ѝ за осигуряване на издръжката ѝ по време на престоя ѝ в България. Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно цитираната по-горе разпоредба, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Настоящият съдебен състав счита, след анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни

изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираната законова норма на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирана. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа.

Изложените нарушения на материалния закон насочват към извод за некомпетентност или базирано на неизвестни за съда основания, нежелание за издаване на исканата виза от страна на длъжностното лице, натоварено по силата на закона да упражнява такива правомощия, довели до загубата на минимум една година от живота на чуждестранната гражданка, свързано с невъзможността ѝ да се обучава в българско висше учебно заведение и за значителни финансови загуби за самото учебно заведение от неплатени учебни такси.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D“ този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в Доха, Катар, за ново разглеждане на подаденото от М. Т., гражданин на Великобритания, заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

С оглед изхода на спора на оспорващия се дължат разноски. Адвокат М. е посочил, че претендира присъждане на държавна такса в размер на 10 лв. и 1000 лв., платено адвокатско възнаграждение. Поради обстоятелството, че доказателства за плащане на такова възнаграждение не са представени, съдът следва да присъди само разноските по плащането на държавната такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Т. (М. Т.), гражданка на Великобритания, чрез адвокат В. М., отказ от 12.02.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по заявление № DON 24000432V, тип „D“ на Завеждащ консулската служба, при посолството на Република България в [населено място], Катар.

ВРЪЩА делото като преписка на Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], Катар, за повторно разглеждане на подаденото от М. Т. (М. Т.), гражданка на Великобритания искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на М. Т., гражданин на Великобритания, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 10 (десет) лева, представляваща платена държавна такса.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.